

HOE JAAP EEN ECHTE BEAU WERD

BEAU (23) WERD
DE EERSTE
ZESTIEN JAAR
VAN ZIJN LEVEN
JAAP GENOEMD.
"OP EEN DAG
BESEFTE IK:
IK BEN EEN
MEISJE IN EEN
JONGENSLIJF."

‘IK WILDE ER ALS EEN MEISJE UITZIEN EN MET VRIENDINNEN KLETSEN OVER JONGENS EN MAKE-UP’

“Van mijn twaalfde tot mijn zestiende dacht ik dat ik homo was. Ik praatte er met niemand over, zelfs niet met mijn moeder. Omdat mijn vader net aan kanker was overleden, wilde ik haar niet lastigvallen met mijn problemen.

En daarom fantaseerde ik stilletjes op mijn kamer. In tijdschriften, op tv en internet keek ik naar mooie mannen. Nu denk ik: mijn omgeving moet het vermoed hebben. Ik gedroeg me gruwelijk verwijfd en had een kort kapsel met een lange lok aan één kant. Een übernacht. Als klein jongetje omringde ik me met meisjes. Thuis mocht ik niet met poppen en barbies spelen, dat deed ik bij mijn vriendinnetjes. Ik voelde me veilig bij hen. Ze waren lief en aardig en deden niet aan voetballen en in bomen klimmen – ruige dingen die ik haatte.

Toch heb ik als kind nooit een meisje willen zijn, althans ik was het me niet bewust. Dat begon pas rond mijn zestiende verjaardag. Op mijn kamer droeg ik weleens stiekem kleding van vriendinnen. Op een dag wist ik: zo wil ik er altijd uitzien. Óók op straat en school. Ik wilde me opmaken, met vriendinnen kletsen over jongens en alle andere dingen die meiden bezighouden. Ik fantaseerde hoe het zou zijn om als vrouw met een man te vrijen. Opeens wist ik dat ik helemaal geen homo was, maar een meisje in een jongenslichaam.

Met een goede vriendin van mijn moeder heb ik er voor het eerst over durven praten. Zij vertelde het mijn moeder. Ik durfde het nieuws niet als eerste te vertellen. Vreesde haar reactie, was bang dat ze me zou veroordelen of afwijzen. Onzin natuurlijk, mijn moeder stond nota bene altijd vierkant achter me. Toch was het een hele stap om haar te vertellen dat ik niet langer Jaap wilde zijn, maar Beau.

Niemand staat te juichen bij zo'n boodschap, natuurlijk niet. Mijn moeder schrok. Ze zag vooral op tegen het jarenlange medische traject dat ik zou moeten doorlopen. Als ik van de een op andere dag een

meisje had kunnen worden, had ze er helemaal geen problemen mee gehad. Ze steunde me vanaf het eerste moment. Ze zei zelfs dat ze het diep in haar hart heeft geweten sinds de dag dat ik was geboren. Ik belde mijn mentor op het ROC Modelyceum en zei: ‘Morgen kom ik als mezelf, als meisje.’ Meer woorden vond ik niet nodig. De leraar kwam meteen in actie. Hij vroeg mijn klasgenoten om tien uur op school te zijn. Ik moest twee uur later komen. Mijn moeder werd ook op het matje geroepen: of ze wel besepte wat voor effect het zou hebben op de groep als ik als meisje naar school zou komen.

Klokslag twaalf verscheen ik in meisjeskleden. Ik had vullingen in mijn beha en extentions in mijn haar. ‘Zo ben ik geboren’, zei ik tegen klasgenoten. Iedereen had natuurlijk zijn mening klaar. Leerkrachten wisten niet hoe ze moesten reageren. Er ontstond een discussie of ik naar het meidentoilet kon. Ze vonden dat ik extra begeleiding nodig had omdat ik vrouw wilde zijn. Dat wilde ik helemaal niet. Hoe konden zij me nu helpen? Ze weten toch helemaal niet hoe het is om als meisje in een jongenslichaam te zijn geboren? De meisjes-wc heb ik overigens nooit mogen gebruiken. Tot de diploma-uitreiking moest ik naar het herentoilet.

Uiteraard werd ik gepest, maar daar probeerde ik me zo weinig mogelijk van aan te trekken. Ik bouwde een harnas om me heen. Ik heb me nooit een seconde zielig gevoeld. Als transgenders klagen dat ze het zo lastig hebben in onze maatschappij, denk ik: hallo, je hebt die keuze niet voor niets gemaakt. Sta achter je besluit en wapen je tegen de buitenwereld door eerlijk en open te zijn.

Ik maakte een afspraak bij de transgenderpoli van het VU Medisch Centrum in Amsterdam. Iedere maand moest ik met een psychiater praten. Pas als het team zeker weet dat je vanbinnen echt een vrouw bent, kun je aan de hormonen en kom je in aanmerking voor een geslachts-veranderende operatie. Het kon me niet schelen dat het hele traject jaren in beslag nam. Als de reis van A naar B zo lang duurt, is dat zo. Ik heb er nooit mee willen kappen. Ook niet in de tijd dat ik er echt niet uitzag omdat ik me kleedde als een vrouw, maar duidelijk nog een mannenlijf had.

Het licht ging ruim twee jaar geleden op groen. Eindelijk mocht ik aan de vrouwelijke hormonen die mijn lijf en gezicht ronder en zachter maakten. De bijwerkingen waren minder leuk. Ik kreeg last van stemmingswisselingen, vreetbuien en zweetaanvallen. Ik heb melkafscheiding en ben vaak moe. Hoe chagrijnig ik soms ook ben,

toch probeer ik al die ongemakken voor lief te nemen omdat ik niets liever wil dan een echte vrouw zijn.

Toen ik vorig jaar een borstvergroting kreeg, zag ik er opeens supervrouwelijk uit. Het was zo fijn dat ik die vullingen kon weggooien. Eindelijk hoefde ik niet meer bang te zijn dat ze verschoven. Ik weet nog goed dat die kipfilets er een keer uitvielen toen ik in een winkel iets uit een hoog rek wilde pakken. Ik schaamde me dood. Zwemmen in zee is ook een stuk relaxter nu ik echte borsten heb. Een bikini droeg ik altijd al, maar ik hoef niet meer te checken of mijn vullingen in de golven drijven.

Op het strand was ik altijd bang dat ik een erectie zou krijgen. Vorige zomer slikte ik zelfs een dubbele dosis hormonen om dat te voorkomen. Ik wilde mensen niet in verlegenheid brengen met mijn penis en borsten. Inmiddels is mijn penis verdwenen en heb ik een echte vagina. Van mijn eikel hebben ze een clitoris gemaakt. Ik sta eindeloos voor de spiegel naar mezelf te kijken. Het is zo heerlijk om vanbinnen én vanbuiten een echte vrouw te zijn.

Voordat ik een vagina kreeg had ik al af en toe een vriendje of onenightstand. Ik vertelde altijd direct dat ik een transgender was. De eerste zin op mijn datingprofiel was: 'Ik ben een spontane jonge vrouw, ik lul veel, ben gezellig, maar moet wel even wat vertellen.' De mannen die reageerden – de meesten waren biseksueel – mochten me alles vragen. Ik leg het liever honderd keer uit dan dat ze me een freak vinden.

Ik heb nu een relatie met Niels. Hij is dertig, voor honderd procent hetero en heeft er nooit een probleem van gemaakt dat ik een transgender ben. Ook niet toen ik nog half man, half vrouw was.

Op een normale manier vrijen lukt helaas nog niet. Balen vind ik dat; heb ik eindelijk een vagina, lukt het nog niet. De spieren zijn te verkrampd. Niels komt er niet in en is bang dat hij mij pijn doet.

Ik doe bekkenbodemoefeningen, maar tot die helpen moeten we het doen met orale en anale sex. Toen ik nog een man was, hield ik niet van orale sex. Nu vind ik het heerlijk. Het is zo sensueel als Niels me daar likt. Een orgasme voelt nog precies hetzelfde als voor de operatie, alleen de weg ernaartoe is anders: minder explosief, erotischer, fijner. Al met al is die operatie honderd procent meegevallen. Er is één probleem: ik voel het niet als ik moet plassen en loop de hele dag met maandverband. Maar dat schijnt ook over te gaan.

Op mijn ID staat nu dat ik Beau heet en van het vrouwelijk geslacht

ben. Een hele opluchting, want probeer maar eens te reizen met je OV-kaart waarop staat dat je een man bent, terwijl je er toch echt uitziet als een vrouw. 'Dit ben jij niet', zei de conducteur doodleuk als hij mijn kaart bestudeerde. En dan zette hij me uit de trein. Solliciteren is ook zoets. Hoe vaak ik niet met een smoes ben afgewezen. Tot de operatie heb ik vrijwilligerswerk in de zorg gedaan, maar ik wil nu in een kledingzaak gaan werken. Ik sta wel voor een dilemma: moet ik in sollicitatiegesprekken vertellen dat ik vroeger een man was? Ik vind dit lastig. Als ik het doe, krijg ik misschien geen baan. Doe ik het niet, dan voelt het niet helemaal eerlijk.

Wat echt geweldig is: zonder penis kan ik eindelijk een strakke spijkerbroek of een nauw aansluitend jurkje dragen. Ze hangen al jaren in de kast, maar ik durfde ze niet te dragen omdat je mijn geslachtsdelen zag zitten. Nu nog die extra kilo's verliezen die ik ben aangekomen door het slikken van de hormonen. Als ik slanker word, ben ik helemaal trots op mijn lijf.

Ik merk nu pas dat ik de veel te vroege dood van mijn vader nooit heb verwerkt. Al die jaren heb ik me gefocust op het vrouw willen zijn. Nu ik niet meer hoef te vechten voor mijn identiteit, kan ik eindelijk het verdriet over zijn dood voelen. Toen hij stierf, heb ik er geen traan om gelaten. Ik stopte mijn gevoelens weg. Tegenwoordig praat ik er met een psychiater over. Ik vertrouw erop dat het allemaal goed komt. Ik ben eindelijk wie ik ben: een vrouw. Als dat mogelijk is, kan de rest niet moeilijk zijn." ●

‘NU HOEF IK IN
ZEE NIET MEER
TE CHECKEN
OF MIJN
VULLINGEN
IN DE GOLVEN
DRIJVEN’